

“मीठे बच्चे- कदम-कदम श्रीमतमा चलनु, यही सबैभन्दा श्रेष्ठ चार्ट हो। जुन बच्चाहरूले श्रीमतको कदर गर्छन्, उनीहरूले मुरली अवश्य पढ्छन्।”

प्रश्न:- तिमी ईश्वरका बच्चाहरूसँग कुनचाहिँ प्रश्न कसैले पनि सोध्न सक्दैन?

उत्तर:- तिमी बच्चाहरूसँग यो कसैले पनि सोध्न सक्दैन- तपाईं राजी-खुशी हुनुहुन्छ? किनकि तिमीले भन्छौ- हामी सधैं राजी छौं। पर्बाह थियो पार ब्रह्ममा रहनेवाला बाबाको, उहाँ मिल्नु भयो, अरु कुन कुराको पर्बाह गर्नु। तिमी बिमारी भए पनि भन्छौ- म राजी-खुसी छु। ईश्वरका बच्चाहरूलाई कुनै कुराको पर्बाह हुँदैन। जब बाबाले यसलाई मायाको आक्रमण भएको छ भन्ने देख्नुहुन्छ तब सोध्नुहुन्छ- बच्चे, राजी-खुसी छौ?

ओम् शान्ति। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ, बच्चाहरूको बुद्धिमा यो अवश्य हुनुपर्छ- बाबा पिता पनि हुनुहुन्छ, टिचर र सुप्रीम गुरु पनि हुनुहुन्छ। यसै यादमा अवश्य होलान्। यो याद कहिल्यै कसैले सिकाउन सक्दैन। कल्प-कल्प बाबा नै आएर सिकाउनु हुन्छ। उहाँ ज्ञानका सागर पतित-पावन हुनुहुन्छ। ज्ञानको तेस्रो नेत्र, दिव्य बुद्धि मिलेपछि अहिले यो कुरा सम्झाइन्छ। बच्चाहरूले बुझ्नु त बुझ्नेका होलान् तर पितालाई नै बिर्सिन्छन् भने टिचर-गुरुको फेरि कसरी याद आउन सक्छ। माया धेरै प्रबल छ जसले बाबाका तीनवटै रूपलाई बिर्साइदिन्छ। भन्छन्- मैले हार खाएँ। छन त कदम कदममा पदम छ, तर हार खाए भने पदम कसरी हुन्छ? देवताहरूलाई नै पदमको निशानी दिन्छन्। यो ईश्वरको पढाइ हो। मनुष्यको पढाइ यस्तो कहिल्यै हुन सक्दैन। गर्न त देवताहरूको महिमा गरिन्छ तर सबैभन्दा उच्च हुनुहुन्छ एक बाबा। बाँकी उनीहरूको के बढाई छ। आज गधाई, भोलि राजाई। अहिले तिमीले पुरुषार्थ गरेर यस्तो (देवता) बनिरहेका छौ। जानेका छौ- यस पुरुषार्थमा धेरै फेल हुन्छन्। ज्ञान त धेरै सहज छ तैपनि यति थोरै पास हुन्छन्। किन? मायाले घरी-घरी भुलाइदिन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- आफ्नो चार्ट राख तर लेख्न सक्दैनन्। कहिलेसम्म बसेर लेख्छन्। यदि लेखे भने पनि कहिले माथि, कहिले तल। सबैभन्दा श्रेष्ठ चार्ट उनीहरूको हुन्छ जो कदम-कदम श्रीमतमा चल्छन्। बाबाले त बुझ्नुहुन्छ- यी विचाराहरूलाई लाज लाग्छ होला। नत्र त श्रीमतलाई मान्नु पर्ने हो। १-२ प्रतिशतले मुश्किलले लेख्छन्। श्रीमतको त्यति कदर गर्दैनन्। मुरली मिले पनि पढ्दैनन्। उनीहरूलाई दिलमा लाग्न त अवश्य लाग्छ- बाबाले भन्न त सत्य भन्नुहुन्छ, मैले मुरली पढिन भने अरुलाई कसरी सिकाउन सक्छु।

बाबा त भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर्यो भने स्वर्गको मालिक बन्छौ, यसमा बाबा पनि आउनु भयो, पढाउनेवाला पनि आउनु भयो। सद्गति दाता पनि आउनु भयो। थोरै-थोरै शब्दमा सारा ज्ञान आउँछ। यहाँ तिमी आउँछौ नै यसलाई दोहोर्याउन। हुन त बाबाले पनि यही सम्झाउनु हुन्छ किनकि तिमी स्वयं भन्छौ- मैले बिर्सिन्छु, त्यसैले यहाँ आउँछौ दोहोर्याउन। गर्न त कसैले गर्छन् पनि तैपनि सुधार हुँदैन। त कदिरमा नभएपछि पुरुषार्थ पनि के गर्छन्। पुरुषार्थ गराउने त एकै बाबा हुनुहुन्छ, यसमा कसैको पासमा खातिरी पनि हुन सक्दैन। त्यस पढाइमा त एकट्ठा पढाउनको लागि टिचरलाई बोलाउँछन्। यहाँ त त कदिर बनाउनको लागि सबैलाई एकरस पढाउनु हुन्छ। एक-एकलाई अलग-अलग कहाँसम्म पढाउनु हुन्छ र- कति धेरै बच्चाहरू छन्! त्यस पढाइमा कोही ठूला व्यक्तिका बच्चा हुन्छन्, अफर गर्छन् भने उनलाई एकट्ठा पनि पढाउँछन्। टिचरले जानेका छन्- यो डल छ, त्यसैले पढाएर उनलाई छात्र-वृत्ति लायक बनाउँछन्। उहाँ टिचरले यस्तो गर्नुहुन्छ। उहाँले त सबैलाई समान पढाउनु हुन्छ। एकट्ठा पुरुषार्थको अर्थ हो टिचरले केही कृपा गर्छन्। लिन त पैसा पनि लिन्छन्, खास समय दिएर पढाउँछन्, जसबाट ऊ धेरै पढेर होसियार हुन्छ। उहाँ बाबा त सबैलाई एकै महामन्त्र दिनुहुन्छ, मनमनाभव। पुगिहाल्यो। बाबा नै एक पतित-पावन हुनुहुन्छ, उहाँकै यादबाट हामी पावन बन्छौं। त्यो तिमी बच्चाहरूको हातमा छ, जति याद गर्छौ, त्यति पावन बन्छौ। सारा आधार हरेकको पुरुषार्थमा छ। उनीहरू त तीर्थहरूमा यात्रा गर्न जान्छन्। एक अर्कालाई देखेर पनि जान्छन्। तिमी बच्चाहरूले पनि धेरै यात्रा गर्यो, फेरि के भयो। तलै गिर्दै आयौ। यात्रा केको लागि, यसबाट के मिल्छ! केही पनि थाहा थिएन। अहिले तिम्रो हो यादको यात्रा। शब्द नै एक छ- मनमनाभव। यो यात्रा तिम्रो अनादि हो। उनले पनि भन्छन्- हामी यो यात्रा अनादि कालदेखि गर्दै आएका हौं।

अहिले तिमी ज्ञान सहित भन्छौ- हामीले कल्प-कल्प यो यात्रा गर्छौं। यो यात्रा स्वयं बाबा आएर सिकाउनु हुन्छ। ती यात्राहरूमा कति धक्का खान्छन्। कति हंगामा हुन्छ। यो यात्रा हो डेड साइलेन्स को। एक बाबालाई नै याद गर्नु छ, यसैबाट पावन बन्नु छ। तिमीलाई बाबाले यो सच्चा-सच्चा रूहानी यात्रा सिकाउनु भएको छ। ती यात्राहरू त तिमीले जन्म-जन्मान्तर गरि नै रह्यौ, फेरि पनि गायन छ- चारों तरफ लगाये फेरे.... भगवानबाट त दूर नै रह्यौ। यात्राबाट आएर फेरि विकारमा गिर्छन् भने के फाइदा। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- यो हो पुरुषोत्तम संगमयुग, जबकि बाबा आउनु भएको छ। एक दिन बाबा आउनु भएको कुरा सबैले जान्दछन्। भगवान आखिरमा मिल्नुहुन्छ कसरी? यो त कसैले पनि जानेका छैनन्। कसैले त सम्झन्छन्- कुकुर बिरालोमा मिल्नुहुन्छ। के यी सबैमा भगवान मिल्नुहुन्छ? कति झुटो छ। झुटो नै खान्, झुटो नै पिउनु, झुटै रात बिताउनु- त्यसैले यो हो नै झुट खण्ड। सच खण्ड स्वर्गलाई भनिन्छ। भारतवर्ष नै स्वर्ग थियो। स्वर्गमा तिमीहरू सबै थियौ, आज नर्कमा छौ। यो त तिमी मीठा-प्यारा बच्चाहरूले जानेका छौ- बाबासँग श्रीमत लिएर विश्वलाई फेरि स्वर्ग बनाइरहेका छौ। त्यतिबेला यहाँ अरु कोही हुँदैनन्। सारा विश्व पवित्र बन्छ। अहिले त कति धेरै धर्म छन्। बाबाले सारा वृक्षको ज्ञान सुनाउनु हुन्छ। तिमीलाई फेरि स्मृति दिलाउनु हुन्छ। तिमी नै देवता थियौ, फेरि वैश्य, शूद्र बन्यौ। अहिले तिमी ब्राह्मण बनेका छौ। यी शब्द कहिल्यै कुनै संन्यासी उदासी, विद्वानद्वारा सुनेका छौ? यो हम सो को अर्थ बाबाले कति सहज गरेर सुनाउनु हुन्छ। हम सो को अर्थ हो- म आत्मा, हामी आत्माले यसरी यसरी चक्र लगाउँछौं। उनले त भनिदिन्छन्- हम आत्मा सो परमात्मा, परमात्मा सो हम आत्मा। एक जना पनि छैन जसलाई हम सो को अर्थ थाहा होस्। बाबा भन्नुहुन्छ- यो जुन हम सो को मन्त्र छ, सदा बुद्धिमा याद रहनु पर्छ। नत्र चक्रवर्ती राजा कसरी बन्छौ। उनले त ८४ को अर्थ पनि जानेका छैनन्। सृष्टिको उत्थान र पतन गायन गरिएको छ। सतोप्रधान, सतो, रजो, तमो। सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी....।

अहिले तिमी बच्चाहरूलाई सबैथोक थाहा भएको छ। एक बाबा बीजरूपलाई नै ज्ञानका सागर भनिन्छ। उहाँ यस सृष्टि चक्रमा आउनुहुन्छ। यस्तो होइन, हम आत्मा सो परमात्मा बन्छौं। बन्दैनौं। बाबाले आफू समान नलेजफुल बनाउनु हुन्छ। आफू समान भगवान बनाउनुहुन्छ, यी कुरालाई राम्ररी बुझ्नुपर्छ, अनि मात्र बुद्धिमा चक्र चल्न सक्छ। तिमीले बुद्धिद्वारा जान्न सक्छौ, हामीले कसरी ८४ को चक्रमा आउँछौं। यसमा समय, वर्ण, वंशावली सबै आउँछ। यस ज्ञानद्वारा नै उच्च भन्दा उच्च बन्छौं। ज्ञान भए त अरुलाई पनि दिन्छन्। ती स्कुलहरूमा जब परीक्षा हुन्छ भने पेपर आदि भराउँछन्। प्रश्न-पत्र बेलायतबाट आउँछ। जसले बेलायतमा पढ्छन्, उनमा पनि कोही ठूलो शिक्षा मन्त्रीले जाँच गर्छन् होला। यहाँ तिमी पेपरको जाँच कसले गर्छ? तिमी स्वयं नै गर्छौ। स्वयं जो चाहे सो बन। पढेर जो पद बाबासँग लिन चाहन्छौ, लेऊ। जति बाबालाई याद गर्छौ, अरुको सेवा गर्छौ, त्यति नै फल मिल्छ। उनलाई सेवा गर्ने चिन्ता हुन्छ। राजधानी स्थापना भइरहेको छ भने प्रजा पनि त चाहिए नि। त्यहाँ मन्त्री आदिको आवश्यकता हुँदैन। यहाँ त जब अक्कल कम हुन्छ, तब मन्त्रीको आवश्यकता हुन्छ। यहाँ बाबाको पासमा पनि राय लिन आउँछन्- बाबा पैसा छ, के गरौं? धन्दा कसरी गरौं? बाबा भन्नुहुन्छ- यो दुनियाँको धन्दा आदिको कुरा यहाँ लिएर नआऊ। हो, कोही निराश छन् भने धेरथोर सान्त्वना दिनको लागि बताइदिन्छु। तर यो मेरो कुनै धन्दा होइन। मेरो धन्दा हो तिमीलाई पतितबाट पावन बनाएर विश्वको मालिक बनाउने। तिमीले सधैं बाबासँग श्रीमत लिइरहनु पर्छ। अहिले त सबैको छ आसुरी मत। त्यो त सुखधाम हो। त्यहाँ कहिल्यै राजी-खुसी हुनुहुन्छ? स्वास्थ्य ठीक छ? यसरी सोध्दैनन्, यो शब्द यहाँ नै सोधिन्छ। त्यहाँ यो शब्द नै हुँदैन। दुःखधामका कुनै शब्द नै हुँदैनन्। तर बाबालाई थाहा छ- बच्चाहरूमा मायाको प्रवेशता हुनाको कारण बाबाले सोध्न सक्नुहुन्छ- ठीक-ठाक, राजी-खुसी छौ? मानिसहरूले यहाँका शब्दहरूलाई त बुझ्न सक्दैनन्। कसैले सोधेमा भन्न सक्छौ- हामी ईश्वरका सन्तान हौं, हामीसँग के खुशी-राजीको कुरा सोध्नुहुन्छ? पर्बाह थियो पार ब्रह्ममा रहनेवाला बाबाको, अब उहाँ मिल्नुभयो, अब के पर्बाह। यो सदैव याद रहनु पर्छ। हामी कसका सन्तान हौं- यो पनि बुद्धिमा ज्ञान छ। जब हामी पावन बन्छौं, फेरि लडाईं सुरु हुन्छ। तिमीसँग अवश्य सोध्छन्। तिमीले भन्छौ- हामी त सदैव राजी छौं। बिरामी पनि हुन्छौ, तैपनि राजी हुन्छौ। बाबाको यादमा छौ, त्यसैले स्वर्गमा भन्दा पनि धेरै राजी छौ। जबकि स्वर्गको बादशाही दिनेवाला बाबा मिलेको छ। हामीलाई कति लायक बनाउनहुन्छ, फेरि हामीलाई के पर्बाह छ! ईश्वरका बच्चाहरूलाई के चीजको पर्बाह। त्यहाँ देवताहरूलाई पनि पर्बाह हुँदैन। देवताहरू भन्दा माथि हुनुहुन्छ ईश्वर। त्यसैले ईश्वरका बच्चाहरूलाई के पर्बाह हुन सक्छ। बाबाले हामीलाई पढाइरहनु भएको छ। बाबा हाम्रो टिचर, सद्गुरु हुनुहुन्छ। बाबाले हाम्रो शिरमा ताज राख्नुहुन्छ। यसलाई अंग्रेजीमा भन्छन्- क्राउन प्रिन्स। पिताको ताज बच्चाको पहिरिन्छ। तिमीले जान्न सक्छौ- सत्ययुगमा सुख नै सुख हुन्छ।

प्राक्टिकलमा त्यो सुख तब पाउने छौं, जब त्यहाँ जान्छौं। त्यो त तिमीले नै जान। सत्ययुगमा के होला, यो शरीर छोडेर म कहाँ जान्छु। अहिले तिमीलाई प्राक्टिकलमा बाबा पढाइरहनु भएको छ। तिमीलाई थाहा छ- साँच्चिकै हामी स्वर्गमा जान्छौं। उनीहरूले जुन भन्ने गर्छन्- फलाना स्वर्गमा गयो, तर उनलाई थाहा छैन, स्वर्ग र नर्क केलाई भनिन्छ। कल्पको आयु नै लाखौं वर्ष लेखिदिएका छन्। जन्म-जन्मान्तर यो ज्ञान सुन्दा-सुन्दा गिर्दै आए। अहिले तिम्रो बुद्धिमा छ- हामी कहाँबाट कहाँ गिर्दै आइपुगेका छौं। सत्ययुगदेखि गिर्दै आएका हौं। अहिले हामी यस पुरुषोत्तम संगमयुगमा आइपुगेका छौं। कल्प-कल्प बाबा आउनु हुन्छ पढाउनु। बाबाको साथमा तिमी रहन्छौं नि। उहाँ नै हाम्रा सच्चा-सच्चा सद्गुरु हुनुहुन्छ, जसले मुक्ति-जीवनमुक्तिको मार्ग बताउनु हुन्छ। जसरी यी बाबाले पनि सिक्छन्, त्यस्तै यिनलाई देखेर तिमी बच्चाहरूले पनि सिक्छौं। कदम-कदममा सावधानी राख्न पर्ने हुन्छ। मनसा-वाचा-कर्मणा धेरै शुद्ध रहनु पर्छ। भित्र मनमा कुनै पनि दुर्गन्ध हुनु हुँदैन। बाबालाई घरी-घरी बच्चाहरूले बिर्सिन्छन्। बाबालाई बिर्सिएपछि बाबाको शिक्षालाई पनि बिर्सिन्छन्। हामी विद्यार्थी हौं, यो पनि बिर्सिन्छन्। छ धेरै सहज। बाबाको यादमा नै करामत छ। यस्तो करामत अरु कसैले पनि सिकाउन सक्दैन। यस करामतद्वारा नै तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बनिन्छ।

तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- शिवबाबाले ब्रह्माद्वारा आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्नुभएको हो, जुन धर्म सत्ययुग र त्रेता, आधाकल्प चल्यो। फेरि अरु धर्म पछि वृद्धि हुँदै जान्छ। जस्तै क्राइस्ट आए, पहिला त धेरै कम थिए। जब धेरै हुन्छन्, तब राजाई गर्न सक्छन्। क्रिश्चियन धर्म अहिलेसम्म छ। वृद्धि भइरहन्छ। उनीहरूले जानेका छन्- क्राइस्टद्वारा हामी क्रिश्चियन बनेका हौं। आज भन्दा २ हजार वर्ष पहिला क्राइस्ट आएका थिए। अहिले वृद्धि भइरहेको छ। क्रिश्चियनले भन्छन्- हामी क्राइस्टका हौं। पहिला एक क्राइस्ट आए, फेरि उनको धर्म स्थापना हुन्छ, वृद्धि हुँदै जान्छ। १ बाट २, २ बाट ४... फेरि यसरी वृद्धि हुँदै जान्छ। अहिले हेर क्रिश्चियनको वृक्ष कति ठूलो भएको छ। मुख्य हो देवी-देवता घराना, त्यसैले ब्रह्मालाई ग्रेट-ग्रेट ग्रेण्ड फादर भनिन्छ। तर हिन्दुहरूले यो भुलिसकेका छन्- हामी परमपिता परमात्मा शिवका डाइरेक्ट सन्तान हौं।

क्रिश्चियनहरूले पनि सम्झन्छन्- आदि देव थिए, जसको यो मनुष्य वंशावली हो। बाँकी उनले मान्छन् त आफ्नै क्राइस्टलाई नै, बुद्धलाई फादर सम्झन्छन्। वंशावली हो नि। जस्तै क्राइस्टको यादगार क्रिश्चियन देशमा छ। त्यस्तै तिमी बच्चाहरूले यहाँ तपस्या गरेका हौं, त्यसैले तिम्रा पनि यादगार यहाँ (आबूमा) छन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) डेड साइलेन्समा सच्चा-सच्चा रूहानी यात्रा गर्नु छ। ‘हम सो’ को मन्त्र सदा याद राख्नु छ, तब चक्रवर्ती राजा बन्छौं।

२) मनसा-वाचा-कर्मणा धेरै शुद्ध रहनु छ। भित्र मनमा कुनै पनि दुर्गन्ध नहोस्। कदम-कदममा सावधानी अपनाउनु छ। श्रीमतको कदर गर्नु छ।

वरदान:- “ बाबा ” शब्दको चाबीद्वारा सबै खजाना प्राप्त गर्ने भाग्यवान् आत्मा भव अरु कुनै पनि ज्ञानको विस्तारलाई जान्न नसके पनि वा सुनाउन नसके पनि एक “बाबा” शब्द दिलले मान्यो र दिलले अरूलाई सुनायो भने विशेष आत्मा बन्छौं, दुनियाँको अगाडि महान् आत्माको स्वरूपमा गायन योग्य बन्छौं किनकि एक “बाबा” शब्द सर्व खजानाहरूको वा भाग्यको चाबी हो। चाबी लगाउने विधि हो दिलले जान्नु र मान्नु। दिलदेखि बाबा भन्यो भने खजाना सदा हाजिर रहने छ।

स्लोगन:- बापदादामा स्नेह छ भने स्नेहमा पुरानो दुनियाँलाई कुर्बान गरिदेऊ।